

Človekoljub pred vojnim sodiščem

Leta 1861 je v Neaplju izšla spomenica, v kateri je bilo prvič poudarjeno, da je treba ranjenec, ki so bili ranjeni v boju, smatrati za nevtralec ter jim dati enako pomoč in varstvo, kakor ranjenecem svojih čet. To spomenico je napisal italijanski vojaški zdravnik Ferdinando Palasciano.

Palasciano je bil vojaški kirurg v burbonski armadi v Neaplju. V tistih časih pa so za vojaško saniteto še zelo malo skrbeli. Žalostne skušnje, katere si je Palasciano nabral na bojiščih, so ga nagnile, da je spisal to spomenico, v kateri je priporočal, naj bi se boji vendarle vršili na bolj človekoljuben način. Palasciano pa ni ostal samo pri načelu, ampak je hotel svojo misel tudi v dejanju uveljaviti. Zaradi tega bi bil skoraj ustreljen.

Leta 1848 so se Siciljanci uprli Burbonom. Italijanski general Filangeri, ki je poveljeval burbonskim četam in je oblegal Mesino, je izdal strogo povelje, da vojaki ne smejo priznati nobenemu ranjenemu uporniku, ampak morajo kratkoma vse poklati. Temu izrečnemu povelju svojega generala se je v svojem človekoljubju uprl Palasciano, kateri je ranjence sovražne stranke prav tako skrbno obvezoval, kakor ranjence svoje armade. Zaradi tega postopanja ga je poveljujoči general Filangeri ostro prijel. Palasciano pa je

divjajočemu generalu mirno in kratko odgovoril, da ranjencev, pa najsi tudi pripadajo sovražni armadi, nima več za sovražnike. Zaradi tega ga je dal general zapreti. Ceo leto je presedel v ječi v Reggio di Calabria. Vojno sodišče ga je nato zaradi nepokorščine pred sovražnikom obsodilo na smrt. Le po posredovanju neapeljskega kralja Ferdinanda II. se smrtna kazen ni izvršila. Vendar je moral Palasciano deset let trpeti preganjanje od strani svojih nasprotnikov.

Italijanski Rdeči križ se hvali, da je bil Italijan prvi, ki je javno poudaril tista načela, katera je pozneje sprejela ženevska konvencija. V resnici pa je stvar ta, da je zveza mednarodnih pomožnih društev iz leta 1864 imela že dolgo predzgodovino. Organizirano pomoč v vojni poznamo še iz časov, ki so več ko eno tisočletje za nami. To je tolažilni dokaz, da je človeštvo vedno želelo rane, katere je zadajala vojna, tudi celiti. Da pa so posamezniki bili zverine v človeški podobi, to pa ni samo žalostna lastnost starih časov, ampak smo to prav tako doživljali v prosvetljeni dobi 20. stoletja ob času svetovne vojne. Proti takim krvoločnim značajem pa nobena ženevska konvencija ne pomaga.

Z italijansko-abezinske konference v Milanu. Od leve proti desni sede: Američana Pitman in Benjamin Pattek, Italijan grof Aldovrandi ter Francoz Lapadrelle.

Ljudje počivajo . . .

Evropci poznamo dva načina, da se oddahnemo: usedemo se, ali pa se vlečemo. Seveda se nekaterim zdi udobneje, če se položijo na trebuh, drugim, če ležijo na hrbet, noge pa podložijo, da bi pospešili krvni obtok. Tuji rodovi pa nas uče, da se je moči počiti tudi na kak drug način.

Kdor se je kdaj vozil s parnikom v Sudan, je skoraj gotovo videl Egiptčana po »krojaškok«
sedeti in brati časopis na postelji, ki jo Egiptčani jemljejo s seboj vseh povsodi, ki pa svoje oblike menda že iz časov Tutankamove dobe ni prav nič spremenila. Poleg njega pa vidite koga drugega, ki se je od nog do glave zavil v debelo odejo, da bi se zavaroval pred parečo vročino. Na čisto svojstven način počivajo Kafri. Kar goli se ravno opoldne vležejo na razbeljen pesek. To, kar bi belega človeka skoraj umorilo, je ponavadi samo vprašanje kože in vzgoje.

Mnogo tujih rodov se med počitkom postavi v držo, ki bi za Evropece pomenila naporno telovadbo. Dve tretjini ljudi preganja utrujenost tako, da počepnejo prav globoko. V tej drži zdrže zelo dolgo, medtem pa se pogovarjajo z drugimi, ali pa

molče uživajo življenje, ki neprestano hiti mimo. Ta način počitka je lasten vsem azijskim rodovom.

Goli črnci pa prav krepko upro zadnjico ob tla, kolena pa navpično in prav tesno ob telesu. Za Evropeca, ki ni vajen telovadbe, bi bila takšna telesna drža napornejša ko azijska ali pa arabska.

Nubijci pa, ki verujejo, da bi iz zemlje zalezele vanje vse hudobe, polagajo podse usnjate stolce, ki niso večji od patronske torbe. Če bi jih gledali, kako po cele ure balansirajo na njih, bi gotovo postali nervozni.

Visokonogi črnci, imenovani Dinki — rod na vzhodni obali Bar-el-Jebela — dvignejo stopalo ene noge do kolena druge. V tej drži kar otrpnejo, njihova sanjava radovednost pa tava med flamingi in čapljami domačih voda.

Sanjarenje in počitek sta si najboljša prijatelja, zato počitek ni samo telesna zadevščina. Njegov hasek poteka iz duševnega vrelca. Kolikokrat doživljamo to, ko se na pr. po četrturnem počitku počutimo bolj poživljene ko drugokrat po dolgih urah.

bd.

Vihar v Romuniji. Romunsko mesto Giurgi je doživelo silno nevihto. Vihar je podrl 37 metrov visoki tovarniški dimnik.

Roparji milijonarjevega sinčka prijeti

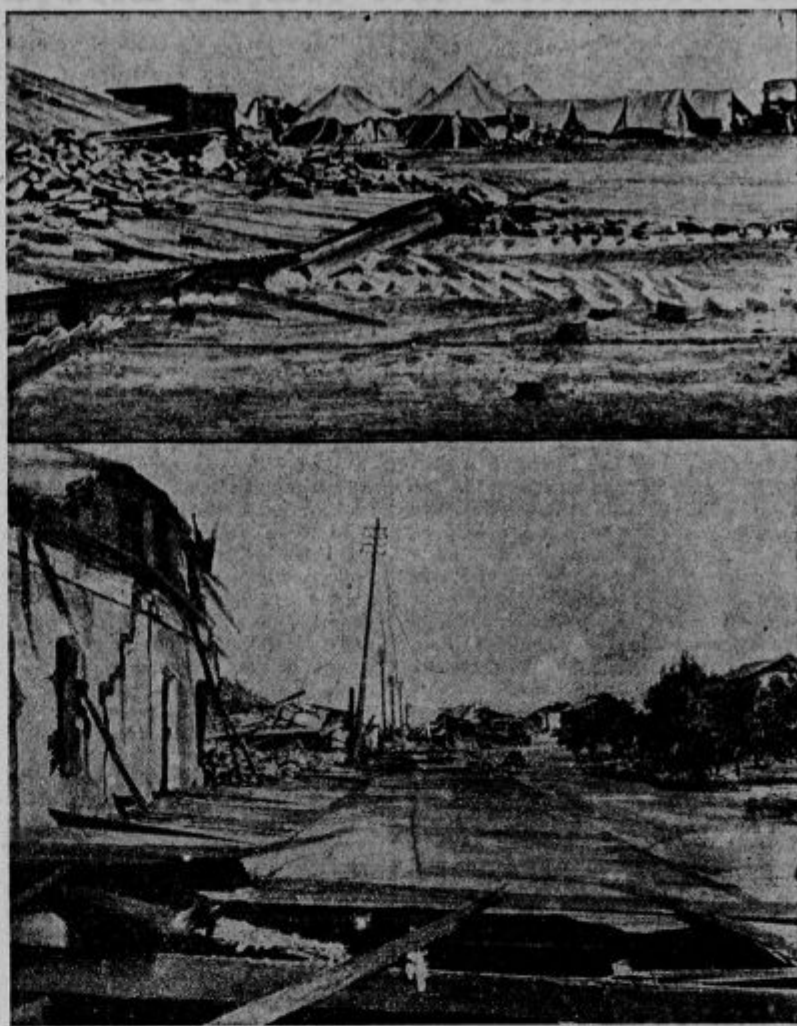
V nedeljo, 9. junija so prijeli roparje, kateri so ugrabili malega milijonarjevega sinčka Jurija Wayerhäuserja. Otoka so sicer staršem vrnili, toda izsilili so poprej zanj odkupnino 200.000 dolarjev. Otoka sta uropala zakonca Valley, katera sta svoj zločin že priznala.

Ameriški generalni državni pravdnik bo proti obema predlagal smrtno kazen, čeprav sta staršem otoka vrnila. Potem namreč, ko so ugrabili Lindberghovega sinčka, je ameriški kongres izdal dopolnilno postavbo, katera določa, da se sme proti ljudem, ki so posredno ali neposredno sodelovali pri ugrabitvi kakšnega človeka, izreči smrtna kazen.

20 letna tolovajka ustreljena

V Rusiji okrog mesta Leningrada je več ko dve leti divjala tolovajska tolpa, katera je ropala in morila ljudi. V gozdu v leningrajski okolici je bilo več ljudi napadenih in oropanih. Končno so dognali, da tolovajske tolpe vodi mlada ženska Marija Labutinova. Sovjetske oblasti so kmalu vso tolpo prijeli. Marija Labutinova je poveljevala tolovajski tolpi, v kateri so sodelovali po njenih ukazih: njen mož, njena mati in še nekaj drugih. Labutinova je z vso tolpo prišla pred sodišče, katero je izreklo tole obsodbo: Marija Labutinova, ki je komaj 20 let stara, je bila obsojena na smrt, njena mati in dva pomočnika so dobili vsak po

Prve slike iz razdejane Quette

Tako-le je potres razdejal Beludžistan in njegovo glavno mesto Quetto. Zgoraj: Razdejano taborišče angleških letalcev pri Quetti. V ozadju zasilna šotirišča. — Spodaj: Razdejana cesta.

Mož z lesenim jezikom

Moderna znanost dandanes trdi, da ji nobena stvar ni več nemogoča. Ponekod imajo zavode, v katerih prebivajo taki mutci, ki imajo na jeziku tako hude okvare, da ne morejo govoriti. Sedaj so po teh zavodih začeli te mutce učiti govoriti, in sicer tako, da bodo docela jasno govorili, pa čeprav jim manjka več ali manj jezika. Moderna znanost trdi, da je to čudovit napredek, vendar to ni tako točno res. Že v starih zapiskih so popisani podobni poskusi. Med drugim stari zapiski pripovedujejo tudi o možu, ki je govoril z lesenim jezikom. Kako je bilo to?

Nesrečni mož je nekoč pri neki nesreči izgubil jezik in s tem dar govorjenja. Kar mu je še ostalo jezika, ž njim ni mogel nobene besedice več na glas spregovoriti. Nekega dne pa mu je pomagal sluhač, ki je večji iznajditelj ko vsi strokovnjaki skupaj. Mož je ravno jedel z leseno žlico. Tedaj se je nekdo na tihem priplazil za njegovim hrbtom in ga za šalo precej krepko sunil v zatilje. Mutasti mož je čisto pozabil, da je mutast in je z leseno žlico v ustih začel na vse pretege zmerjati in psovati. Njegovo zmerjanje pa je bilo tako jasno in razločno, da je mutec sam ostrmel od začudenja. Lesena žlica, katero je imel v ustih,

mu je torej pomogla, da je govoril posamezne besede. Zato se je vneto začel vaditi z žlico v ustih. Končno je uvidel, da držaj žlice lahko kar odreže; in tako je imel v ustih le široki del žlice. Z njeno pomočjo je kmalu tako dobro in razločno govoril, kakor poprej z jezikom.

Danes seveda poskušajo ljudi brez jezika navaditi govoriti celo brez te jezične proteze. Dognali so namreč, da za marsikak glas niti ni neobhodno potreben. Marsikako črko človek lahko izgovori, ne da bi mu jezik pomagal. Tiste glasove pa, za katere je pri zdravem človeku jezik neobhodno potreben, bo človek brez jezika izgovarjal tako, da bo spodnjo ustnico upognil daleč nazaj ali pa tisti glas nekako dahnul iz grla. Ti glasovi sicer ne bodo docela jasni, vendar bodo še vedno razumljivi. To velja na pr. za glasove: n, t, d, g, k, z, f.

Seveda pa marsikdo ne bo mogel svojih ustnic preobračati, kakor bi rad. Za take, bo končno že treba izumiti tako protezo, kakršno smo zgoraj omenjali.

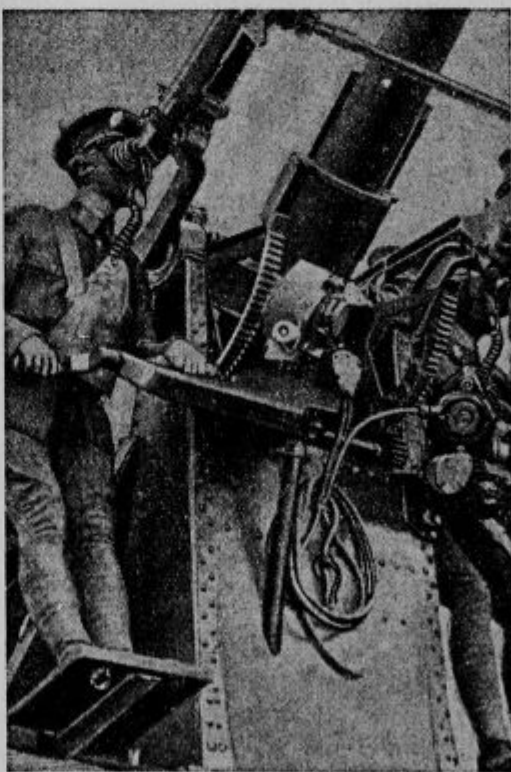
Le škoda, da je mož, ki je izumil tisto leseno jezično protezo, umrl že pred 400 leti.

Kvadriljo bodo zopet plesali

Pri jubilejnih slovesnostih angleške kraljevske dvojice v Londonu so seveda med drugimi družabnimi prireditvami in zabavami na kraljevskem dvoru tudi plesali. To bi končno ne bilo še prav nič čudno. Toda vso moderno mladino je neizmerno prestrašila novica, da je na dvornem plesu na sporedu tudi kvadrilja, katere med mladimi živa duša več ne zna.

Visoka angleška aristokracija, ki je bila povabljena na dvorni ples, je takoj poskrbela, da so po Londonu začeli iskati stare plesne učitelje, kateri so morali v naglici v potu svojega obraza naučiti mlade lorde in plemiške gospodične, kako se pleše kvadrilja. Ker je bilo le malo časa, so vaje trajale pozno v noč. Kakor se je razglasilo, je kvadrilja prišla na spored dvornega plesa na izrečno željo angleške kraljice. Posledica tega bo, da bo poslej že pozabljena kvadrilja zopet prišla v veljavo pri vseh plesih in slavnostih londonske družbe.

Ali bo tudi pri nas kvadrilja pomagala izpodrinuti razne divje ples, ki so zašli v evropske salone iz ameriških beznic, je pa drugo vprašanje.

Čudovit protiletalski top v Angliji. Vaja s protiletalskim topom v Londonu. Motoriziran top ima dva daljnogleda. Moštvo nosi plinske maske. — Čudoviti top odda lahko sto strelcev na minuto.

Podivjani slon

V nekem cirkusu v mestu Crookston v severnoameriški državi Minesoti je nastopil med drugimi živalmi tudi slon. Zival pa je naenkrat zdijala, razbila železno kletko ter planila med gledalce. Pri tem je slon devetletnega otroka pohljal in ubil. Med paniko je bilo 20 ljudi hudo ranjenih.

deset let, dva druga pa vsak po pet let težke ječe.

Dne 11. junija je najvišje sodišče smrtno obsodbo potrdilo in tega dne je bila 20 letna Marija Labutinova ustreljena.

»Zakaj praviš, da ima gospa Jeranka slab spomin?«
»Ze dvakrat mi je vrnila sladkor, ki si ga ni nikdar izposodila.«

Nekdaj in sedaj. Avtomobilist: »Saj je v prejšnjih časih bilo tudi dovolj lahkomišelnih voznikov.«

Pešec: »Seveda. Razlika je pa v tem, da so bili konji pametni.«

Človekoljub pred vojnim sodiščem

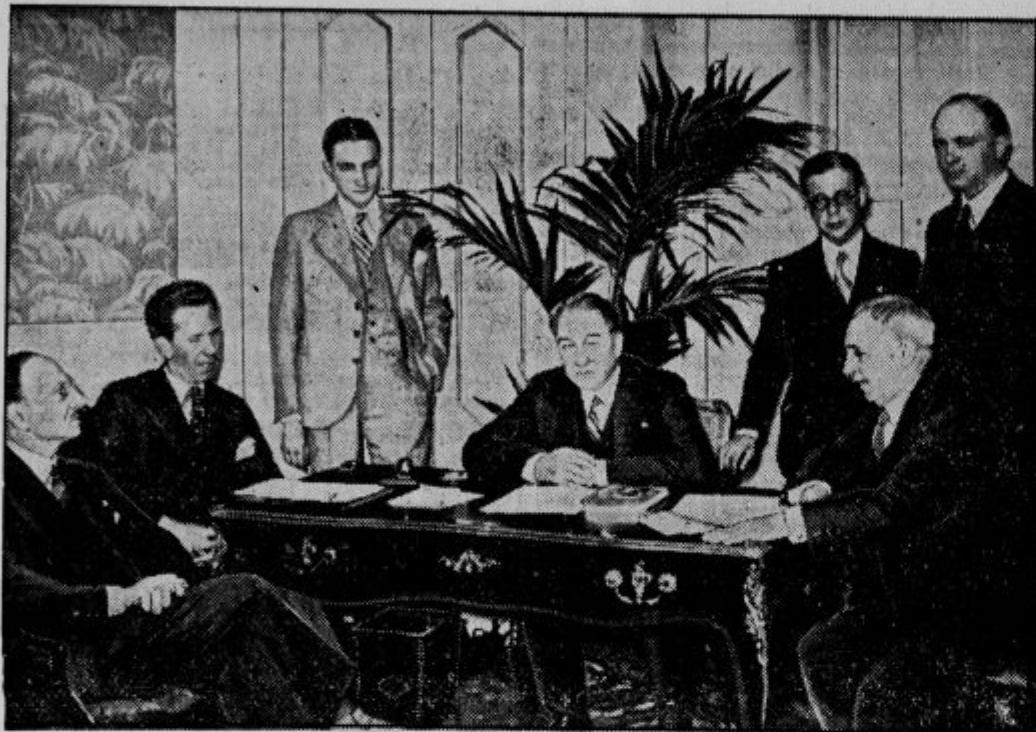
Leta 1861 je v Neaplju izšla spomenica, v kateri je bilo prvič poudarjeno, da je treba ranjence, ki so bili ranjeni v boju, smatrati za nevtralece ter jim dati enako pomoč in varstvo, kakor ranjenecem svojih čet. To spomenico je napisal italijanski vojaški zdravnik Ferdinando Palasciano.

Palasciano je bil vojaški kirurg v burbonski armadi v Neaplju. V tistih časih pa so za vojaško saniteto še zelo malo skrbeli. Žalostne skušnje, katere si je Palasciano nabral na bojiščih, so ga nagnile, da je spisal to spomenico, v kateri je priporočal, naj bi se boji vendarle vršili na bolj človekoljuben način. Palasciano pa ni ostal samo pri načelu, ampak je hotel svojo misel tudi v dejanju uveljaviti. Zaradi tega bi bil skoraj ustrelen.

Leta 1848 so se Siciljanci uprli Burbonom. Italijanski general Filangeri, ki je poveljeval burbonskim četam in je oblegel Mesino, je izdal strogo povelje, da vojaki ne smejo priznati nobene ranjenemu uporniku, ampak morajo kratkoma vse poklati. Temu izrečnemu povelju svoje generala se je v svojem človekoljubju uprl Palasciano, kateri je ranjence sovražne stranke prav tako skrbno obvezoval, kakor ranjence svoje armade. Zaradi tega postopanja ga je poveljujoči general Filangeri ostro prijel. Palasciano pa je

divjajočemu generalu mirno in kratko odgovoril, da ranjencev, pa najsi tudi pripadajo sovražni armadi, nima več za sovražnike. Zaradi tega ga je dal general zapreti. Celo leto je presedel v ječi v Reggio di Calabria. Vojno sodišče ga je nato zaradi nepokorščine pred sovražnikom obsodilo na smrt. Le po posredovanju neapeljskega kralja Ferdinanda II. se smrtna kazen ni izvršila. Vendar je moral Palasciano deset let trpeti preganjanje od strani svojih nasprotnikov.

Italijanski Rdeči križ se hvali, da je bil Italijan prvi, ki je javno poudaril tista načela, katera je pozneje sprejela ženevska konvencija. V resnici pa je stvar ta, da je zveza mednarodnih pomožnih društev iz leta 1864 imela že dolgo predzgodovino. Organizirano pomoč v vojni poznamo še iz časov, ki so več ko eno tisočletje za nami. To je tolažilni dokaz, da je človeštvo vedno želelo rane, katere je zadajala vojna, tudi celiti. Da pa so posamezniki bili zverine v človeški podobi, to pa ni samo žalostna lastnost starih časov, ampak smo to prav tako doživljali v prosvitljeni dobi 20. stoletja ob času svetovne vojne. Proti takim krvočnim značajem pa nobena ženevska konvencija ne pomaga.

Z italijansko-abetesinske konference v Milanu. Od leve proti desni sede: Američana Pitman in Benjamin Pattek, Italijan grof Aldovrandi ter Francoz Lapadrelle.

Ljudje počivajo . . .

Evropci poznamo dva načina, da se oddahnemo: usedemo se, ali pa se vlečemo. Seveda se nekaterim zdi udobneje, če se polože na trebuh, drugim, če ležejo na hrbet, noge pa podložijo, da bi pospešili krvni obtok. Tuji rodovi pa nas uče, da se je moči počiti tudi na kak drug način.

Kdor se je kdaj vozil s parnikom v Sudan, je skoraj gotovo videl Egiptčana po »krojaško«^c sedeti in brati časopis na postelji, ki jo Egiptčani jemljejo s seboj vsepovsodi, ki pa svoje oblike menda že iz časov Tutankamove dobe ni prav nič spremenila. Poleg njega pa vidite koga drugega, ki se je od nog do glave zavil v debelo odejo, da bi se zavaroval pred parečo vročino. Na čisto svojevrsten način počivajo Kafri. Kar goli se ravno opoldne vlečejo na razbeljen pesek. To, kar bi belega človeka skoraj umorilo, je ponavadi samo vprašanje kože in vzgoje.

Mnogo tujih rodov se med počitkom postavi v držo, ki bi za Evropece pomenila naporno telovadbo. Dve tretjini ljudi preganja utrujenost tako, da počepnejo prav globoko. V tej drži zdrže zelo dolgo, medtem pa se pogovarjajo z drugimi, ali pa

molče uživajo življenje, ki neprestano hiti mimo. Ta način počitka je lasten vsem azijskim rodovom.

Goli črnci pa prav krepko upro zadnjico ob tla, kolena pa navpič in prav tesno ob telesu. Za Evropeca, ki ni vajen telovadbe, bi bila takšna telesna drža napornejša ko azijska ali pa arabska.

Nubijski pa, ki verujejo, da bi iz zemlje zalezle vanje vse hudobe, polagajo podse usnjate stolce, ki niso večji od patronske torbe. Če bi jih gledali, kako po cele ure balansirajo na njih, bi gotovo postali nervozni.

Visokonogi črnci, imenovani Dinki — rod na vzhodni obali Bar-el-Jebela — dvignejo stopalo ene noge do kolena druge. V tej drži kar otrpnejo, njihova sanjava radovednost pa tava med flamingi in čapljami domačih voda.

Sanjarenje in počitek sta si najboljša prijatelja, zato počitek ni samo telesna zadevščina. Njegov hasek poteka iz duševnega vrelca. Kolikokrat doživljamo to, ko se na pr. po četrtturnem počitku počutimo bolj poživljene ko drugokrat po dolgih urah.

Vihar v Romuniji. Romunsko mesto Giurgi je doživelo silno nevihto. Vihar je podrl 37 metrov visoki tovarniški dimnik.

Roparji milijonarjevega sinčka prijeti

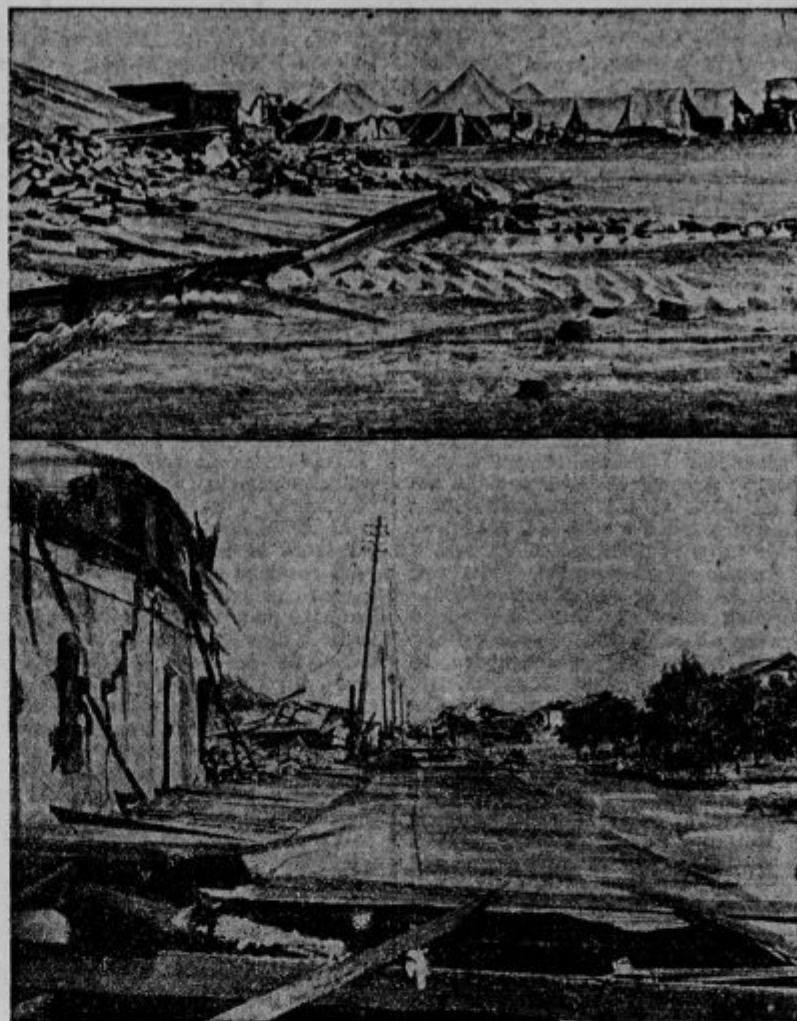
V nedeljo, 9. junija so prijeli roparje, kateri so ugrabili malega milijonarjevega sinčka Jurija Wayerhäuserja. Otroka so sicer staršem vrnili, toda izsilili so poprej zanj odkupnino 200.000 dolarjev. Otroka sta uropala zakonca Valley, katera sta svoj zločin že priznala.

Ameriški generalni državni pravdnik bo proti obema predlagal smrtno kazen, čeprav sta staršem otroka vrnila. Potem namreč, ko so ugrabili Lindberghovega sinčka, je ameriški kongres izdal dopolnilno postavbo, katera določa, da se sme proti ljudem, ki so posredno ali neposredno sodelovali pri ugrabitvi kakega človeka, izreči smrtna kazen.

20 letna tolovajka ustreljena

V Rusiji okrog mesta Leningrada je več ko dve leti divjala tolovajska tolpa, katera je ropala in morila ljudi. V gozdu v leningrajski okolici je bilo več ljudi napadenih in oropanih. Končno so dognali, da tolovajsko tolpo vodi mlada ženska Marija Labutinova. Sovjetske oblasti so kmalu vso tolpo prijeli. Marija Labutinova je poveljevala tolovajski tolpi, v kateri so sodelovali po njenih ukazih: njen mož, njena mati in še nekaj drugih. Labutinova je z vso tolpo prišla pred sodišče, katero je izreklo tole obsodbo: Marija Labutinova, ki je komaj 20 let stara, je bila obsojena na smrt, njena mati in dva pomočnika so dobili vsak po

Prve slike iz razdejane Quette

Tako-le je potres razdejal Beludžistan in njegovo glavno mesto Quetto. Zgoraj: Razdejano taborišče angleških letalcev pri Quetti. V ozadju zasilna šotorišča. — Spodaj: Razdejana cesta.

Mož z lesenim jezikom

Moderna znanost dandanes trdi, da ji nobena stvar ni več nemogoča. Ponekod imajo zavode, v katerih prebivajo taki mutci, ki imajo na jeziku tako hude okvare, da ne morejo govoriti. Sedaj so po teh zavodih začeli te mutce učiti govoriti, in sicer tako, da bodo docela jasno govorili, pa čeprav jim manjka več ali manj jezika. Moderna znanost trdi, da je to čudovit napredek, vendar to ni tako točno res. Že v starih zapiskih so popisani podobni poskusi. Med drugim stari zapiski pripovedujejo tudi o možu, ki je govoril z lesenim jezikom. Kako je bilo to?

Nesrečni mož je nekoč pri neki nesreči izgubil jezik in s tem dar govorjenja. Kar mu je še ostalo jezika, ž njim ni mogel nobene besedice več na glas spregovoriti. Nekega dne pa mu je pomagal slučaj, ki je večji iznajditelj ko vsi strokovnjaki skupaj. Mož je ravno jedel z leseno žlico. Tedaj se je nekdo na tihem priplazil za njegovim hrbtom in ga za šalo precej krepko sunil v zatilje. Mutasti mož je čisto pozabil, da je mutast in je z leseno žlico v ustih začel na vse pretege zmerjati in psovati. Njegovo zmerjanje pa je bilo tako jasno in razločno, da je mutec sam ostrmel od začudenja. Lesena žlica, katero je imel v ustih,

mu je torej pomogla, da je govoril posamezne besede. Zato se je vneto začel vaditi z žlico v ustih. Končno je uvidel, da držaj žlice lahko kar odreže; in tako je imel v ustih le široki del žlice. Z njeno pomočjo je kmalu tako dobro in razločno govoril, kakor poprej z jezikom.

Danes seveda poskušajo ljudi brez jezika navaditi govoriti celo brez te jezične proteze. Dognali so namreč, da za marsikak glas niti ni neobhodno potreben. Marsikako črko človek lahko izgovori, ne da bi mu jezik pomagal. Tiste glasove pa, za katere je pri zdravem človeku jezik neobhodno potreben, bo človek brez jezika izgovarjal tako, da bo spodnjo ustnico upognil daleč nazaj ali pa tisti glas nekako dahnul iz grla. Ti glasovi sicer ne bodo docela jasni, vendar bodo še vedno razumljivi. To velja na pr. za glasove: n, t, d, g, k, z, f.

Seveda pa marsikdo ne bo mogel svojih ustnic preobračati, kakor bi rad. Za take bo končno že treba izumiti tako protezo, kakršno smo zgoraj omenjali.

Le škoda, da je mož, ki je izumil tisto leseno jezično protezo, umrl že pred 400 leti.

Čudovit protiletalski top v Angliji. Vaja s protiletalskim topom v Londonu. Motoriziran top ima dva daljnogleda. Moštvo nosi plinske maske. — Čudoviti top odda lahko sto streliv na minuto.

Podivjani slon

V nekem cirkusu v mestu Crookston v severnoameriški državi Minesoti je nastopil med drugimi živalmi tudi slon. Žival pa je naenkrat zdivjala, razbila železno kletko ter planila med gledalce. Pri tem je slon devetletnega otroka poho-dil in ubil. Med paniko je bilo 20 ljudi hudo ranjenih.

deset let, dva druga pa vsak po pet let težke ječe.

Dne 11. junija je najvišje sodišče smrtno obsodbo potrdilo in tega dne je bila 20 letna Marija Labutinova ustreljena.

Kvadriljo bodo zopet plesali

Pri jubilejnih slovesnostih angleške kraljevske dvojice v Londonu so seveda med drugimi družabnimi prireditvami in zabavami na kraljevskem dvoru tudi plesali. To bi končno ne bilo še prav nič čudno. Toda vso moderno mladino je neizmerno prestrašila novica, da je na dvornem plesu na sporedu tudi kvadrilja, katere med mladimi živa duša več ne zna.

Visoka angleška aristokracija, ki je bila povabljen na dvorni ples, je takoj poskrbela, da so po Londonu začeli iskati stare plesne učitelje, kateri so morali v naglici v potu svojega obraza naučiti mlade lorde in plemiške gospodične, kako se pleše kvadrilja. Ker je bilo le malo časa, so vaje trajale pozno v noč. Kakor se je razglasilo, je kvadrilja prišla na spored dvornega plesa na izrečno željo angleške kraljice. Posledica tega bo, da bo poslej že pozabljena kvadrilja zopet prišla v veljavo pri vseh plesih in slavnostih londonske družbe.

Ali bo tudi pri nas kvadrilja pomagala izpodrinuti razne divje ples, ki so zašli v evropske salone iz ameriških beznic, je pa drugo vprašanje.

»Zakaj pravite, da ima gospa Jeranka slab spomin?«
»Že dvakrat mi je vrnila sladkor, ki si ga ni nikdar izposodila.«

Nekdaj in sedaj. Avtomobilist: »Saj je v prejšnjih časih bilo tudi dovolj lahkomišelnih voznikov.«
Pešec: »Seveda. Razlika je pa v tem, da so bili konji pametni.«